Pisarakirje

Helmikuu 2011

Vuosi samarialaista seuraten

Kulunut vuosi on ollut niin Pisaralle kuin muillekin suomalaisille vankilatyöntekijöille poikkeuksellinen. Kuukausi kuukaudelta olemme odottaneet käyntilupien saamista, mutta samalla etsineet uusia kohteita.

Tänä aikana vanha tuttu ***miestenkotimme "Laupias samarialainen"*** on joutunut siirtymään kolmasti. Talven kylmimpinä aikoina tilanne oli vaikea, kun kadulla värjötteleviä odottajia oli useita samanaikaisesti kuin häätötilanne oli päällä. Helmikuun puolivälissä avautuivat uudet ja väljemmät tilat ja samalla takeet jonkinlaisesta jatkuvuudesta. Todellisilta tuntuvat sanat "ei ole meillä täällä pysyvää majaa, vaan tulevaista me etsimme."

Miestenkoti tarjoaa turvapaikan niin pakkaselta kuin elämää tuhoavilta voimilta sekä mahdollisuuden eheytymiseen ja rakentumiseen. Myös muut ***kohteemme ovat "majataloja"*** eli turvapaikkoja hoidon tai tuen tarpeessa oleville lähimmäisille. Olemme vierailleet narkomaani-, huostaanotto- ja katulapsikodeissa, vammaisten hoitolaitoksissa sekä sairaalavanhainkodissa. Voimme yhtyä samarialaisen sanoihin: "Jos sinulta jotakin puuttuu, tuon sen palatessani". Se voi olla vaikkapa sukat, ettei vanhainkodin asukkaan tarvitse vuoteesta noustessaan laittaa paljasta jalkaa tohveliin. Meidän roolimme on olla ikkuna ulkomaailmaan, välittää aitoa kiinnostusta ja rakkautta, ilahduttaa mieltä jollakin lahjalla ja ennen kaikkea kertoa Hänestä, joka rakastaa, joka kutsuu yhteyteensä, joka haluaa kantaa sinua käsillään tämän vajavaisen elämän läpi ja ikuisuuden porteista sisään, jos vain avaudut Hänelle. Katulapsikodin jokainen poika tietää mikä on ***"taivaan pääsylippu"***. Se on risti. Sellaisen voi paperia taitellen ja repien itse valmistaa ja se tarkoittaa Jeesuksessa kiinni pysymistä koko elämän ajan.

Ovet vankiloihin eivät ehkä olekaan sulkeutuneet. Vuosisopimukset vankilaviranomaisten kanssa allekirjoitettiin iloksemme tammikuun lopulla, mutta sen jälkeen on taas ilmaantunut mutkia matkaan. Joka tapauksessa jatkamme työtä uusissa kohteissa, vaikka vankilakäynnit käynnistyisivätkin. Toinen ei poissulje toista.

- Eeva Halme -

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus Eeva Halme ..... sivu 1

Pisarakasvo Aarne Haikonen..... sivu 2

Rukous– ja kiitosaiheet ..... sivu 2

Pisara elävää vettä Inga Rinne ..... sivu 3

Vauvakasseja Venäjälle ..... sivu 4

Matkaraportti 17. - 19.12. ..... sivut 5 –6

Matkaraportti 21. - 23.01. ..... sivu 6

Terveiset Miestenkodilta ..... sivut 8

PISARAN VUOSIKOKOUS

NUMMELAN SEURAKUNTAKESKUKSESSA

SU 20.3. KLO 13:30

TERVETULOA MUKAAN
KAIKKI PISARALAISET JA PISARAN TYÖSTÄ KIINNOSTUNEET!

Pisarakasvo Aarne

Aarne Haikonen

Aarne Haikonen syntyi 18.3.1934 Harlun pitäjässä Vehkalahden kylässä lähellä Sortavalaa. Kouluvuodet kuluivat Lappajärvellä. Aikuisiällä Aarne asettui Kotkaan ja teki suuren osan elämäntyöstään Valtionrautateiden palveluksessa. Äidin kuolinvuoteellaan sopertamat sanat “Usko aina Jumalaan“ jäivät mieleen ja tuntoihin moneksi vuodeksi. Pari vuotta meni etsimisessä ja solmuja selvitellessä kunnes sai omistaa uskon vuonna 1956. Seuraavana vuonna Aarne osallistui nuortenleiriin Lohjan Vivamossa.

Vuosina 1975-76 Aarne oli mukana kolmella raamatunvientimatkalla Leningradissa ja Tallinnassa. Noutajien kohtaamiset olivat mieleenpainuvia. Kolme vuotta myöhemmin hän otti vastaan työkutsun laitosmieheksi Vivamoon. Juuri ennen vuosituhannen vaihdetta alkoivat eläkepäivät, jotka soivat lisäaikaa mm. rakkaalle harrastukselle kuorolaululle. Näissä ympyröissä Aarne oli jo aiemmin tutustunut esim. Raimo ja Merja Rissaseen, joiden tyttäret olivat mukana Kings´ Kids -toiminnassa ja sitä kautta Pisaran ryhmään, joka oli jo tehnyt vankilamatkoja Venäjälle jo jonkin tovin.

Ensimmäinen vankilamatka oli syyskuussa 2000 ja suuntautui Lebedevaan ja Garjelovaan. Tämän jälkeen Aarne on osallistunut 3-4 matkalle vuosittain. Tullijonotukset olivat alkuvuosina pitkiä, ensimmäisellä kerralla viisi tuntia menosuuntaan. Erityisesti ovat jääneet mieleen Arsenalnajan naisvankilan sellit 79 ja 86, joissa syntyi mukava yhteys sekä ennen kaikkea vakiokohteemme Garjelova. Sieltä olikin lyhyt matka Innalan kylään ja sen inkeriläisseurakuntaan. Juhani ja Katri Huopalaisen kodissa majoituimme monet kerrat ja nautimme perheen vieraanvaraisuudesta ja saunan makoisista löylyistä. Tuohonkin aikaan oli kovia pakkasia ja mieleen on erityisesti jäänyt yö, jolloin Aarne kävi käynnistämässä autoa vuorotellen Denisin kanssa - jonka kuva on muistona hyllyssä.

Lisää ystäviä, paikkoja ja tapahtumia löytyy valokuvakansiosta. Eleonora oli mukana jo alusta lähtien, ja muutaman vuoden hän asuikin lähes naapurissa Lohjan Virkkalassa. Peshkovin perhe on mielessä, pojankin Aarne muistaa jo aivan pienestä. Uuden näkeminen ja kokeminen on aina ollut mieluisaa ja antoisaa. Ja yhdistävänä tekijänä on kulkea evankeliumin asialla.

Me pisaralaiset olemme oppineet tuntemaan Aarnen reippaana suoraselkäisenä miehenä ja toimeen tarttuvana järjestyksen ihmisenä. Aarne on lämmin vakaa kristitty, joka tuo selkeästi esille pelastuksen sanoman ja ryydittää sen komealla laulunäänellään.

- haastattelija Eeva Halme -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Pyyntö, jotta vankiloihin viimein päästäisiin
- Terveyttä ja voimia kaikille Pisaran hyväksi toimiville
- Miestenkodin tilanteen vakautuminen
- Kiitos tavara- ja vaatelahjoittajista
- Kiitos varjeluksesta matkoilla

Kiitos esirukouksista äitini pitkällisen sairauden aikana ja osanotosta hänen lähdettyä Taivaan kotiin.

Tarja

Pajupillin soittoa suoraan sieluun

Loppuvuodesta huomasin sisimpäni muuttuneen oudon levottomaksi ja tyytymättömäksi, ikään kuin jotain oleellista puuttuisi elämästäni. Toden totta, lähempi tarkastelu osoitti ilon kadonneen jäljettömiin sydämeni sopukoista. Kai myös kiitollisuuden. Salakavalasti olin alkanut vertailla itseäni muihin ja lahjojani muiden lahjoihin. Kohta näin vain sen, mitä minulla ei ollut. Kaikki näytti surkean arkiselta ja alamittaiselta. Koin olevani neuvoton ja avuttomana lähetin Herralle rukouksia sanomattomina huokauksina, että korjaisi tilanteeni.

Muutos häämöttää

En voinut aavistaa, kuinka ihanalla tavalla Herra vastaisi! Joulu oli tulossa mutta enhän voinut odottaa kenenkään lahjoittavan minulle iloa hukkaamani tilalle - tai tyytyväisyyttä ja kiitollisuutta pois kuluneen sijaan. Koitti jouluaatto ja hyvältä ystävältä saamaani lahjaa avatessani pitelin tietämättäni vastausta kädessäni, tunnetun sananjulistajan ja sielunhoitajan runokirjan muodossa. Siltä istumalta luin teoksen ensin kerran, sitten toisenkin. Suuri Jumala löysi keinon koskettaa sisimpäni arvottomuuden ja tarkoituksettomuuden tunnetta. Siellä alkoi pulputa pieni ilon puronen, joka pian poreili riemukkaasti.

Aarre saviastiassa

Kuten koruton talli kätki suojiinsa maailman Pelastajan, runo pajupillistä lohdutti ja rohkaisi minua. Kai runossa kimmelsi palanen taivasta, jumalallisen suunnitelman viisauden häivähdystä. Minun lahjani oli perin arkinen, kuten pajupilli. "Nyt ymmärrän, pajupillini vain soi säveltä arjen ja maanantain." Mutta siinä salaisuus piilikin. Olin saanut lahjani Jumalalta. Vain elämällä sitä todeksi voisin syvästi kokea olevani onnellinen. En siksi, että se olisi jotain hienoa ja toisten ihailua herättävää.

Siunaukseksi toisille

Kun pillini saa soida iloa arkeen, se voikin muuttua Jumalan läsnäolon tuokioksi, ilmentää Jumalan lohdutusta, rohkaisua ja rakkautta jonkun elämään. Ilman pajupillin hyllyltä ottoa ja käyttöä oma elämäni olisi kovin harmaa ja iloton. Juuri sellaiseksi se oli jo ehtinyt muuttua kun elin itselleni enkä halunnut ottaa arkista lahjaani käyttöön. Mutta ennen kaikkea, jos pajupilli vaikenisi, Jumalan tarkoittamat sävelet eivät yltäisi niiden ihmisten korviin ja sieluun, joille Hän oli suunnitellut sen soivan. Tulevaisuus ja toivo voisi jäädä välittymättä jollekin, joka sitä kipeästi tarvitsisi.

Rohkeutta pajupillin omistajille

Kuten Jeesuksen vertauksessa yhden leiviskän saaneelta, myös pajupillin omistajalta kysytään uskoa ja rohkeutta kaivaa lahjansa esiin toisten viritellessä hopeahuilujaan, harppujaan ja viulujaan. Herra odottaa meiltä uskollisuutta lahjamme käytössä yhteiseksi hyödyksi ja Hänen kunniakseen. Oletko koskaan ajatellut, miten erilaisia armoituksia Raamatun Elialla ja Elisalla oli? Edellinen sai olla osana suurta poliittista ratkaisun hetkeä kun taas Elisan tapaamme arkisesti kirves kädessä, keittopadan äärellä, neuvomassa talousahdingosta kärsivää leskeä jne. Saman Jumalan yliluonnollinen voima vaikutti molempien Jumalan miesten elämässä Hänen valitsemillaan tavoin.

Ota oma paikkasi - sato on kypsynyt

Herra haluaisi vaikuttaa myös meidän jokaisen arjessa - suurissa kansakunnan kohtaloiden käännekohdissa tai nakkikastikkeen äärellä. Antakaamme pajupillin soida suoraan sieluun eheyttäen ja rohkaisten. Virittäkäämme se soimaan Jumalan tahdon mukaan ihmisille parannukseksi ja pelastukseksi sillä Kuningas tulee pian takaisin.

- Inga Rinne -

Vauvakasseja Venäjälle

Viime syksynä täällä Pisaran varastolla kävi Innalan parakkikirkon kanttori. Hän kyseli, olisiko meillä antaa vauvan vaatteita heidän seurakuntaansa. Niitä oli hyvin vähän, pääasiassa saamme Pysäkkitalon kirpputorille isompien lasten ja aikuisten vaatetta.

Tästä puutteesta syntyi ajatus saada vastasyntyneiden tarpeisiin lajitellut omat pussit. Seuraava kysymys oli, mistä saada niihin sisältöä? Kun seurakunnassa on paljon lapsiperheitä kerhoissa, päätettiin kysyä heiltä yli jäävää lahjoitettavaksi. Sieltä alkoi kerääntyä pieniä pussukoita täynnä hyvää vaatetta.

Sitä kautta levisi myös tieto tarpeestamme MML:n lastenvaatteiden kirpputoreille ja niillä myymättä jääneitä monet antoivat Venäjän tarpeisiin. Niitä haettiin kahdelta koululta peräkärryllä ja yhdeltä toivat pakettiautolla, joten varastolla oli sen jälkeen vuori lasten vaatteita ja vähän muutakin tavaraa. Niistä laiteltiin ensin pois isompien lasten vaatteet ja niistäkin erikseen kesän ja talven, jotta viennit voidaan kohdentaa sopiviksi vuodenajan mukaan.

Seuraava vaihe oli vauvanvaatteiden lajittelu niin, että kasattiin lajit (paidat, potkupuvut, lämpimät puvut jne) omiin kasoihinsa. Sitten kustakin kasasta otettiin tietty määrä nippuun, johon lisättiin pyyheliina, vauvanpeitto + myssyt, sukat sekä vähän vaihdellen vähemmän saatuja lajeja ja ne kassiin tai reppuun. Näin saimme kokoon 54 vauvakassia!

Nyt on, mitä antaa ja jälleen kerran Jumala käänsi puutteen ylenpalttiseksi runsaudeksi. Jonkin verran vauvatavaraa jäi odottamaan tiettyjen lajien saamista, jotta taas voidaan pakata koko satsi kasseihin.

Vauvakassien lajitteluun ja kokoamiseen osallistui lähes 10 ihmistä eri vaiheissa.

- Raili Ketola -

Jumalan huolenpidon täydellinen ajoitus

Helmikuun matkaltaan Pisaran ryhmä palasi sunnuntai-iltana onnellisen tietämättömänä vaarasta, joka heitä oli uhannut. Seuraavana aamuna mieheni Pekka tuli peräkärryn luota sisälle ja totesi: ”Kyllä Herra on varjellut ryhmäläisiä!” Toinen kärryn pyörä oli ollut suorassa, kuten pitää ollakin, mutta toinen pahasti vinossa ja heilui uhkaavasti. Sen laakerit olivat pettäneet, se olisi voinut irrota paikaltaan.
Pekka päätti uskaltaa viedä sen korjaamolle varovasti ajamalla, heiluva pyörä oli onneksi ojan puolella. Pyörä pysyi paikallaan korjaamon pihaan, helpotuksen huokaus. Siellä sitten pyysivät peruuttamaan kärryä ja silloin PYÖRÄ PUTOSI PAIKALTAAN! Jumalan varjeluksen ajoitus oli täydellinen.

Matkallakin oli menetelty tavallisuudesta poikkeavasti. Peräkärry kuormineen oli jätetty Valkeasaaren seurakunnan pihaan ja Pietariin asti menevä tavara oli auton sisällä. Kaikkien aikaisempien vuosien matkoilla kärry on kulkenut Pietarissa asti mukana. Mitä olisikaan tapahtunut, jos pyörä olisi irronnut Pietarin suurkaupungin ruuhkassa?

Kiitos ja kunnia Jumalalle!

- Raili Ketola -

Matkaraportti

Espoon – Kouvolan ryhmä, Kirvu ja Pietari 17. - 19.12.2010

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Pekka Vauromaa Vihdistä, Marianne Jämsä Kouvolasta ja Reino Letonsaari Ristiinasta. Tulkkeina Pietarista olivat Liisa Lankinen ja Hilma Gutzan.

Kirvun kristillinen narkomaanikoti
Vanhassa Suomen Karjalassa Kirvun kristillinen narkomaanikoti näytti kauempaa kuin nukkuvan isojen kinosten keskellä, mutta pihalle tultuamme löytyi monenlaista elämää. Työn vetäjä Andrei Gulavatyi oli perheineen lomalla, mutta hänen avustajansa ja yksitoista riippuvuuksista kuntoutujaa paikalla. Pihan navetoissa viettivät talvea lehmät, lampaat, vuohet, kanit ja kanat, koiran vahtiessa koko yhteisöä. Päivittäiset työrutiinit eläinten ja tilan hoidossa ovat olennainen osa kuntoutujien arkea.

Pidimme yhteisen tilaisuuden, jossa saimme ylistää, rukoilla ja jakaa yhteisestä uskostamme. Saimme kuulla monia koskettavia todistuksia siitä, miten Jumala on auttanut riippuvuuskamppailussa eteenpäin. Eräs mies kertoi, että katkaisun jälkeinen retkahduskaan ei erottanut Jumalasta, vaan Hän antoi voimia paluuseen ja koulutti muiden auttajaksi. Naisten puolen vetäjä, Tatjana kertoi, kuinka hän miehensä vastustuksesta huolimatta kävi täällä kaksivuotisen vieroituksen, sai sitten poikansa tänne ja jäi auttamaan muita avun tarpeessa olevia naisia. Hän koki saaneensa uuden elämän, kun vapautui huumeista ja löysi Jeesuksen. Poika on aloittanut täällä koulun, mies asuu muualla ja on edelleen narkomaani.

Tilaisuuden jälkeen saimme teen ja leivonnaisten äärellä kuulla kodin kuulumisia. Paljon on iloa niistä, jotka ovat selvinneet kuiville, mutta aina on myös niitä, jotka lähtevät kesken pois. Monella tavalla täällä ollaan omavaraisia, mutta ulkopuolista tukeakin tarvitaan. Tärkein investointi olisi lämmitys-järjestelmän rakentaminen sekä niittokoneen osto. Nyt uuneja lämmitetään puilla, uusi järjestelmä tehostaisi tilannetta.

Sekä miesten että naisten rakennuksissa juostaan pakkasella ulkovessaan kauas pihan perälle. Miesten puolelle ollaan rakentamassa saunaa alakerran tiloihin. Erityisesti naisten talo oli kylmä, sillä talo oli kivinen, eikä keskellä huonetta ollut uuni tuntunut tuovan riittävästi lämpöä. Ruokatuliaisten lisäksi saimme antaa Kouvolasta kerätyillä varoilla lahjamme akuutteihin tarpeisiin ja jakaa erään espoolaisen ystävän lähettämiä villasukkia. Hyvillä mielin ja kirvulaisten työtä siunaten saimme lähteä pimeässä illassa ajamaan ensin Viipuriin ja sieltä Pietarin asunnolle.

Vanhusten sairaalassa
Lauantaina kohteenamme oli Pietarin ulkopuolella, kaukana Moskovan tien varrella olevan vanhusten hoitolaitos, jossa saimme käydä edellisellä kerralla. Paikallinen pastori, jonka viimeksi tapasimme, ei ollut paikalla, mutta hoitohenkilökunta otti meidät ystävällisesti vastaan. Heitä on aina vuorossa yksi hoitaja ja kaksi apulaista vuorokauden ajan ja joutuvat vastaamaan 44 hoidokistaan. Saimme nähdä, että työtä on paljon, koska suurin osa hoidettavista oli sänkypotilaita tai pyörätuolilla liikkuvia. Toimme tuliaisina suklaarasioita henkilökunnalle ja jogurttipurkkeja potilaille jaettavaksi.

Jakauduimme kahteen ryhmään vieraillen kaikissa potilashuoneissa. Annoimme jokaiselle potilaalle tai jätimme pöydälle enkelikortin, johon oli kirjoitettu enkelien viesti jouluyönä: Teille on syntynyt vapahtaja! Vastaanotto oli lämmin, jotkut muistivat meidät viime käynniltä. Puhuimme joulun sanomasta, Jeesuksen syntymisestä syntisten vapahtajaksi ja saimme rukoilla monien puolesta henkilökohtaisesti. Lauloimme säkeistön ”Jouluyö, juhlayö” suomeksi ja sen jälkeen Liisa lauloi venäjäksi. Lopuksi Pekka lauloi Terttu Lajusen ihanan laulun ”Kellot”.

Kohtaamiset olivat todella koskettavia. Eräässä huoneessa kukaan ei pystynyt puhumaan, mutta puheemme ja laulumme koskettivat kuulijoita ja saimme kommunikoitua elekielellä. Eräässä huoneessa muut kuuntelivat ja juttelivat, mutta yksi potilas oli aivan liikkumaton. Liisan laulun jälkeen hän alkoi kuitenkin taputtaa käsiään. Erääseen huoneeseen tullessa jouduimme ensin pyytämään hoitajia nostamaan lattialle pudonneen potilaan takaisin sänkyyn. Tilaisuutemme aikanakin hän oli pudota uudelleen.

Pääsääntöisesti meidät otettiin kiitollisina vastaan ja toivotettiin tervetulleeksi uudelleen. Eräässä huoneessa oli vain yksi potilas, pieni hento nainen. Kun aloimme jutella hänelle, hän huusi, että on ortodoksi, menkää pois ja pakeni meitä peittonsa alle. Surullisina jätimme hänet sinne peiton alle, emme voineet olla sisaria Jeesuksessa.

Matkaraportti

Espoon – Kouvolan ryhmä, Kirvu ja Pietari 17. - 19.12.2010

Kun olimme kiertäneet kaikki huoneet, jäimme juttelemaan käytävällä istuvan kahden mummon kanssa. Toinen heistä itki olevansa niin syntinen, että on tehnyt kolme aborttiakin. Saimme siinä julistaa katuvalle syntiselle synninpäästön ja kertoa, että juuri meitä syntisiä varten Jeesus syntyi maailmaan.

Uljanovkan narkomaanikodilla

Paluumatkalla kävimme Sablinon lähellä olevalla Uljanovkan narkomaanikodilla, jonne jätimme loput vaatteet, huovat ja villasukat. He olivat saaneet aikoinaan käyttöönsä suuren huonokuntoisen puutalon, jota ovat kunnostaneet pala palalta. Nyt siellä oli n. 40 miestä, joista osa oli vielä työssä, mutta suuri osa kokoontui kirkkosaliin yhteiseen tilaisuuteemme.

Saimme jälleen jakaa yhteistä uskoamme ja kuulla siitä, miten Herra on hyvä ja voimallinen! Jos aikaa olisi ollut, jokainen meistä olisi voinut tuoda oman todistuksensa tästä. Suurinta on, että Hän on myös mukana kantamassa näiden miesten vaikeuksia. Eräs mies kertoi pelkäävänsä kotiin paluuta, sillä huumeaikanaan hän oli tehnyt siellä monia tyhmyyksiä. Venäjällä ei asuinpaikan vaihtaminen ole helppoa, vaan se vaatii paljon viranomaistyötä. Tämä lienee monien vankien ja huumeista vapautuneiden ongelma. Jätämme nämäkin miehet rukouksiimme.

Popovkan lahjat

Marianne oli organisoinut Kouvolassa joululahjat kaikille Popovkan narkomaanikodin miehille(kerrasto, villasukat ja tavalliset sukat, saippuaa, deodorantti, hammasharja ja –tahna sekä suklaata) ja Tuula tuonut ison pussillisen vauvan vaatteita miehelle, jolle oli juuri syntynyt pieni tyttö. Emme päässeet nyt Popovkaan, koska miehet olivat tänään muualla. Saimme antaa lahjamme sekä rahalahjan heidän rakennustyöhönsä Slavan kautta perille toimitettavaksi. Kiitos Slavasta, joka oman työnsä ohessa auttaa meitä näissä yhteyksissä ja on monenlaisena apuna sekä narkomaanikodeille että vanhusten sairaalalle.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, Pietari 21. – 23.01.2011

Joulukuvaelma esitettiin Nazjan koulukodissa, Akkuratovan poikakodissa ja Uljanovkan narkomaani- kodissa. Lisäksi vierailtiin miestenkodissa sekä Valkeasaaressa Hilja Mutkarin luona.

Maria: Saana Aronen
Joosef: Lasse Sannikka
Enkeli Gabriel: Oona, Denisin leski
Airut: Sasha miestenkodista
Majatalon emäntä: Riitta Sinervo
Paimenet: Heli Anttila, Tarja Kauppinen
Enkeleitä: Liisa Lankinen, Sasha, Raili Ketola
Tietäjät: Kaija Andström, Eeva Halme, Erkka Järvinen
Kertoja: Eleonora Skrypina
Säestäjä: Sergei Tsadunin
Ohjaaja: Raili Ketola

Kuvaelma juuri pidetty Uljanovkassa.

Tammikuun matkan ryhmä: takarivissä Lasse, Kaija, Raili ja Sasha miestenkodista.
Keskirivissä Erkka, Heli, Liisa ja oikeassa laidassa Tarja.
Edessä kuljettajamme Tapani Pitkänen, Sergei, Saana, Riitta, Eeva ja Eleonoora.
Kyykyssä Oona.

Illanvietto miestenkodissa Vasilinsaarella. Oikealla olevan kuvan keskellä Ljuda Peshkova ja hänestä oikealla Sasha Kirjunov Riihimäeltä sekä ystävämme Pasha

Miestenkoti
”Laupias samarialainen”

Miestenkoti on jälleen siirtynyt sivulla 5 kuvatusta paikasta lähellä Smolnaa olevalle ”Punaisten kankaankutojien kadulle”. Tilat eivät liene pitkäaikaiset, sillä rakennus odottaa peruskorjausta, joka voi alkaa periaatteessa milloin vain. Kaupungin viranomaiset pitävät kuitenkin hyvänä asiana sitä, että tähän asuntolaan kootaan ”pultsareita elättämään itse itsensä”. On myös vakuutettu, että korvaavat tilat osoitetaan sitten kun niiden aika on.

Johtajapariskunta Andrei ja Ljudmila Peshkov sanoo, ettei muita vaihtoehtoja ollut kodin toiminnan jatkamiseksi. Edellinen asuntola oli mitoitettu yhdeksälle, mutta asukkeja oli jo 14 sekä lisäksi kiireellisessä jonossa 17. Nyt nämä voidaan ottaa vastaan. Pitkän käytävän molemmin puolin on yhteensä seitsemän asuinhuonetta sekä kokoontumistila keittiön ja saniteettitilojen lisäksi. Asukkaat totesivat, että lämpöä ja valoa sekä lämmintä vettä riittää; ”mitä muuta voisi toivoa”.

Vuokra on hyvin korkea ja ylittää roimasti sen minkä Riihimäen idäntyö ja Pisara voivat kustantaa. Suurin osa miehistä on kuitenkin ansiotyössä ja lisää asukkaita odotetaan. Tukena on myös pieni amerikkalaisperäinen New Harvest Christian Fellowship- ”Uusi elonkorjuu”-niminen seurakunta, jonka pastori Aleksei Kazakov on ottanut asuntolan raamattuopetusvastuun.

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Vankilatyö 529806-20011718 Vihdin ryhmä

Vankilatyö 529700-20092657 Espoon-Kouvolan ryhmä

Lapsityö 529806-20012690

Vapaaehtoinen **jäsenmaksu** 10 e/vuosi 529700-20093267
(maksuun merkintä Jäsenmaksu)

Poliisihallitus on myöntänyt 11.6.2010 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POHADno/2010/1732 ajalle 1.7.2010 - 1.12.2011 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön Venäjällä vuosien 2010 - 2012 aikana

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi